

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoCsp/11/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2119200717
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Arnouldová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2119200717.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Arnouldovej a sudcov JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Fedora Benku, v spore žalobcu: Intrum Slovakia, s.r.o., so sídlom Mýtne 48, Bratislava, IČO: 35 831 154, právne zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Mýtne 48, Bratislava, proti žalovanému: R. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom S. cesta XXX/XX, H., o zaplatenie 585,55 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 25. novembra 2019, sp. zn. 12Csp/9/2019-58, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania r u š í a vec mu v zrušenom rozsahu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom, napadnutým odvolaním, súd prvej inštancie výrokom I. zrušil platobný rozkaz Okresného súdu Trnava č.k. 12Csp/9/2019-30 zo dňa 26. marca 2019 v plnom rozsahu, výrokom II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 497,26 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,50% ročne zo sumy 497,26 eur od 9.4.2016 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom III. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom IV. žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 69,84%.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil ust. § 497, § 499 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, ust. § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 2, § 54 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 2 písm. f) a písm. l), § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, vecne súd dôvodil, že žalobca (pôvodne Všeobecná úverová banka, a. s.) sa domáhal zaplatenia sumy 585,55 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne od 09. 04. 2016 do zaplatenia titulom neuhradených zväzkov zo zmluvy o pôžičke č. 21013470 zo dňa 05. 07. 2015. Žalovaný k žalobe nevyjadril. Súd vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ustanovenia § 297 písm. b) CSP, vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou a listinnými dôkazmi a zistil, že spoločnosť Consumer Finance Holding, a. s., Kežmarok a žalovaný uzatvorili dňa 05. 07. 2015 zmluvu o úvere, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver 591,70 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť v celkovej výške 755,52 eur, pri výške mesačnej splátky 31,48 eur a počte splátok 24. Žalovaný na uvedenú zmluvu plnil celkovo 94,44 eur a pre neplnenie zmluvných povinností veriteľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Žalobca nadobudol pohľadávku zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 16. 04. 2019, ktorá skutočnosť bola oznámená žalovanému dňa 18. 04. 2019. Súd prvej inštancie posúdil predmetný zmluvný vzťah ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 2 písm. d) Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorá musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy, avšak v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahuje termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Lehota splatnosti je určená iba určením mesiaca a roku, a to „07/2017“, čo nemožno považovať za súladné s vyššie citovaným ustanovením. Zmyslom citovaného

ustanovenia je, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené ustanovenie preto vyžaduje presnú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru, pričom k uvedenému záveru možno dôjsť aj gramatickým výkladom dotknutého ustanovenia, ktoré rozlišuje pojem „doba trvania zmluvy“ a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Rovnako chýba v zmluve aj obsahová náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. l) tohto istého zákona a síce výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, keď v zmluve sa uvádza len výška mesačnej splátky 31,48 eur bez bližšej špecifikácie jednotlivých položiek. Preto súd prvej inštancie posúdil spotrebiteľský úver ako bezúročný a bez poplatkov v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch, teda žalobca nemá nárok na zaplatenie úroku z pôžičky, ani žiadnych poplatkov, ale len na vrátenie poskytnutej sumy pôžičky po odrátaní plnenia zo strany žalovaného. Keďže žalovaný z poskytnutej pôžičky vo výške 591,70 eur uhradil 94,44 eur, vznikol žalobcovi nárok na vrátenie sumy vo výške 497,26 eur a nakoľko sa žalovaný dostal do omeškania so zaplatením peňažného dlhu, súd priznal žalobcovi i zákonný úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 497,26 eur od 09. 04. 2016 do zaplatenia. Vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol a to v časti istiny vo výške 88,29 eur a príslušajúceho uplatneného príslušenstva. O náhrade trov konania súd rozhodol v súlade s ustanovením § 255 ods. 1 CSP a to podľa zásady úspechu vo veci a prevažne úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 69,84 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

3. Proti tomuto rozsudku v jeho zamietajúcom výroku a výroku o trovách konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Poukázal na to, že súd nesprávne zistil skutkový stav a nesprávne právne posúdil vec, keď žalobu vo zvyšku zamietol považujúc žalovaný úver za bezúročný. Dôvod bezúročnosti súd založil na absencii obligatórnych náležitostí zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) a písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch. Odvolateľ poukazuje na to, že v zmluve je dojednanie konečnej splatnosti úveru upravené nasledovne: „termín konečnej splatnosti (mesiac/rok): 7/2017“. Uvedené dojednanie je podľa názoru súdu prvej inštancie v rozpore s predmetným zákonným ustanovením, ktoré podľa neho vyžaduje uvádzanie presného dátumu konečnej splatnosti, zatiaľ čo dojednanie vymedzené iba mesiacom a rokom je podľa názoru prvoinštančného súdu v rozpore so zákonom. Odvolateľ je toho názoru, že tento záver súdu je nesprávny a v rozpore s účelom zákonného ustanovenia i v rozpore s eurokomformným výkladom zákona vo svetle rozsudku Súdneho dvora EÚ C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Bíróovej. Z obsahu zmluvy je zrejmé, že konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na 20.7.2017, keď jednotlivé splátky boli splatné do 20. dňa v mesiaci a konečná splatnosť bola dohodnutá na mesiac 7/2017. Rovnako nesprávny je názor súdu prvej inštancie, pokiaľ ide o povinnosť rozčlenenia splátky pripadajúcej na istinu, na úroky a poplatky, keď uvedený názor je prekonaný už známym rozsudkom Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-42/15, ale tiež judikatúrou Najvyššieho súdu SR, a to konkrétne uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017. Je preto zarážajúce, že prvoinštančný súd nerešpektuje záväzný právny názor najvyššej právnej authority. Vzhľadom k uvedenému navrhol, aby odvolací súd zmenil výrok III. napadnutého rozsudku tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi istinu 88,29 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 9.4.2016 do zaplatenia, to všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku, a uloží mu nahradiť žalobcovi trovy prvoinštančného aj odvolacieho konania v rozsahu 100%.

4. Žalovaný odvolací návrh nepodal a k podanému odvolaniu žalobcu sa nevyjadril.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

6. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 12Csp/9/2019 bolo zaplatenie sumy 585,55 eur s príslušenstvom. Rozsudkom, napadnutým odvolaním, súd prvej inštancie žalovanému zrušil platobný rozkaz Okresného súdu Trnava č.k. 12Csp/9/2019-30 zo dňa 26. marca 2019, uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 497,26 eur spolu s 5,50% ročným úrokom z omeškania zo sumy 497,26 eur od 09.04.2016 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej časti

žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 69,84%.

7. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania.

8. V danej veci nebolo sporné, že právny predchodca žalobcu a žalovaný uzatvorili zmluvu ako zmluvu spotrebiteľskú, pričom išlo o zmluvu formulárovú, individuálne nedojednanú, uzatvorenú v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Keďže zmluva bola uzatvorená medzi spotrebiteľom a dodávateľom ide o spotrebiteľský úver v zmysle § 1 ods. 2 a § 2 písm. a/ a b/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákona o spotrebiteľských úveroch). Keďže nárok žalobcu vyplýva zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, správne preto súd prvej inštancie zisťoval, či zmluva obsahuje okrem všeobecných náležitostí aj také obligatórne náležitosti, ktoré citovaný zákon vyžaduje pre uvedené zmluvy v § 9 ods. 2. V ďalšom sa však už odvolací súd s názorom prvoinštančného súdu nestotožnil.

9. Úlohou odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvoláciu argumentáciu žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru, keď pri aplikácii ust. § 9 ods. 2 písm. f) a písm. l) v spojení s § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. ustálil, že pre chýbajúce označené obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere je potrebné považovať predmetný úver za bezúročný a bez poplatkov, z ktorého dôvodu bolo potrebné v časti uplatnených úrokov žalobu zamietnuť.

10. Po preskúmaní obsahu napadnutého rozsudku ako aj celého spisového materiálu sa odvolací súd nestotožnil so závermi súdu prvej inštancie, že by predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere trpela nedostatkami, vytýkanými súdom prvej inštancie.

11. Pokiaľ ide o náležitosť vyžadovanú v ust. § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. o spotrebiteľských úveroch (predtým § 9 ods. 2 písm. k), odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR, ktorý sa nastolenou otázkou opakovane zaoberal (rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018, sp. zn. 3Cdo/56/2018 zo dňa 17.04.2018, sp. zn. 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.04.2018, sp. zn. 4Cdo/187/2017 zo dňa 23.04.2018 a pod.), pričom odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na podrobné dôvody obsiahnuté v týchto rozhodnutiach.

12. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES zo dňa 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“), zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

13. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. i) Smernice, zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza v prípade amortizácie istiny na základe zmluvy o úvere s dobou určitou právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere. V tomto ustanovení Smernice vysvetľuje, že amortizačná tabuľka uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť a lehoty a podmienky ich úhrady; amortizačná tabuľka obsahuje rozpis každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby úveru a prípadne i dodatočné náklady; ak úroková sadzba nie je fixná alebo sa dodatočné náklady podľa zmluvy o úvere môžu zmeniť, amortizačná tabuľka zrozumiteľne a stručne uvádza, že údaje v nej uvedené budú platné len do najbližšej zmeny úrokovej sadzby úveru alebo dodatočných nákladov v súlade so zmluvou o úvere. Článok 10 ods. 3 Smernice k tomu dodáva, že v prípade uplatnenia článku 10 ods. 2 písm. i) Smernice veriteľ sprístupní pre spotrebiteľa výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere.

14. Európsky súdny dvor v rozsudku z 09.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s., proti Kláre Bíróovej konštatoval, že: čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50 rozsudku), čl. 10 ods. 2 písm. h) stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadné poradie, v ktorom sa budú

splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia (bod 52 rozsudku), z čl. 10 ods. 2 písm. i) Smernice a čl. 10 ods. 3 Smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 rozsudku), pričom Smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky, pokiaľ ide o zmluva patriace do pôsobnosti Smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto Smernica neupravuje, ak táto Smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (bod 55 rozsudku), čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami, nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s čl. 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave (bod 59 rozsudku).

15. Právny poriadok Slovenskej republiky považuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere za právny úkon, ktorým sa veriteľ (dodávateľ) zaväzuje poskytnúť dlžníkovi (spotrebiteľovi) peňažné prostriedky v jeho prospech do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

16. Podľa § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z., zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. V zmysle § 11 ods. 1 písm. b) citovaného zákona poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s) a z) a aa).

17. V úvode všeobecnej časti Dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. sa konštatuje, že predložený návrh zákona je svojim obsahom úplnou transpozíciou Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľských úveroch a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku. Uplatňovaním tejto novej úpravy bude slovenský úverový trh zosúladený v rámci vnútorného trhu Spoločenstva. V závere všeobecnej časti Dôvodovej správy sa konštatuje, že predkladaným zákonom je Smernica transponovaná do slovenského právneho poriadku v plnom rozsahu.

18. V Dôvodovej správe k § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. sa zdôrazňuje zásadný význam ochrany spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch, ktorý má mať dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí uvádzať celkovú výšku, menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie (v zmluve musí byť zrozumiteľne uvedené, aká je celková výška a mena poskytnutého spotrebiteľského úveru, prípadne strop, do ktorého spotrebiteľ môže opakovane čerpať finančné prostriedky). Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí upravovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný, v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti - splácať istinu, úroky a iné poplatky - vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere).

19. Smernica ako špecifický prameň práva EÚ vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný Smernicou prijatím transpozíčných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu Smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia Smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok Smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne sudy musia skúmať, či môžu normu práva EÚ transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok Smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákon nemôže nahradiť výslovné znenie zákona, v opačnom prípade by išlo o výklad contra lege. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa sudy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným Smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (rozsudok ESD C-212/07).

20. Rozsudok ESD C-42/15 konštatoval, že Smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 Smernice. Aj so zreteľom na to sa v praxi všeobecných súdov SR vyskytujú pochybnosti

o tom, či textu „zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia“ (čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice) obsahovo zodpovedá textu „zmluva o spotrebiteľskom úvere...musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“. Ako už bolo uvedené, úmyslom zákonodarcu, ktorý zreteľne vyjadril aj v úvodnej časti Dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z., bolo transponovať Smernicu v celom rozsahu. Záverom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby novo prijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. bolo v rozpore s čl. 10 ods. 2 Smernice. To je skutočnosť, na ktorú musí vziať zreteľ vnútroštátny súd pri aplikácii tohto ustanovenia.

21. Eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, je potrebné dospieť k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ust. § 9 ods. 2 písm. k) uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“, či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Z Dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby toto ustanovenie sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Podľa presvedčenia odvolacieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v Dôvodovej správe, ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice.

22. Zákonom č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa mení a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene ust. § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z. v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 1.5.2018 slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvencia splátok“. V Dôvodovej správe k tomuto zákonu sa uvádza, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnutné so zreteľom na závery vyjadrené v citovanom rozsudku Súdneho dvora. Od uvedeného dňa sa teda legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.

23. S poukazom na vyššie uvedené právne a teoretické východiská, s odkazom na aktuálnu judikatúru, podľa názoru odvolacieho súdu potom predmetná úverová zmluva obsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, teda výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a záver súdu prvej inštancie o tom, že predmetný úver sa považuje v dôsledku absencie tohto údajja za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a) cit. zákona, nie je opodstatnený a dôvodný.

24. Odvolací súd dospel k odlišnému záveru aj pokiaľ ide o absenciu náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať aj dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Súd prvej inštancie mal za to, že predmetná zmluva termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru postráda, s čím sa odvolací súd nestotožnil.

25. Ide tu o prípad zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorou veriteľ (dodávateľ) poskytol spotrebiteľovi ako dlžníkovi úver v celkovej výške 591,70 eur, ktorý sa dlžník zaviazal splatiť spolu s dohodnutým úrokom 27,65 % ročne, celkovo sumu 755,52 eur v dohodnutých mesačných splátkach. V texte zmluvy sa uvádza Počet splátok: 24, Termín konečnej splatnosti (mesiac/rok): 07/2017, Prvá splátka splatná: dňa 20.08.2015 a ďalšie splátky splatné vždy 20. dňa v mesiaci.

26. Ako vyplýva z doslovného znenia ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, povinnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je termín konečnej splatnosti úveru. Z ustanovenia je zrejmé, že zákon jednoznačne nevymedzuje, akým spôsobom má byť konečná splatnosť spotrebiteľského úveru v zmluve uvedená. Základnou všeobecnou požiadavkou však je, aby bola priamo

v zmluve a nie iných ani následných dokumentoch táto náležitosť uvedená jasne a zrozumiteľne, bez ťažkosti a s istotou určiteľným spôsobom. Účelom tohto ustanovenia je zaručiť, aby spotrebiteľ už v čase uzatvárania zmluvy poznal deň poslednej splátky úveru, teda termín jeho konečnej splatnosti, teda presnú dobu, dokedy bude povinný predmetný úver splácať. Účel tohto ustanovenia je naplnený vtedy, ak uvedenie termínu končenej splatnosti v zmluve umožňuje spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátum poslednej splátky. Podľa názoru odvolacieho súdu citované ustanovenie pritom nie je možné vykladať tak, že termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru musí byť v zmluve definovaný výhradne jednoznačným dátumom, teda konkrétnym dňom, mesiacom a rokom. Obdobný názor vyslovil SD EÚ vo veci C-42/2015 Home Credit Slovakia c/a Klára Biróová, keď uviedol, že čl. 10 ods. 2 písm. h/ Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok.

27. Pojem termín z jazykového hľadiska predstavuje presne určený alebo presne určiteľný časový okamih, kedy nastane určitá skutočnosť. Pokiaľ zákon používa pojem „termín“, znamená to teda, že zákonodarca mal na mysli presne určený alebo určiteľný čas. Zákonnej požiadavke na uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru najlepšie zodpovedá jeho vymedzenie presným dátumom, t.j. uvedením dňa, mesiaca a roku konečnej splatnosti úveru, avšak akceptovateľné je aj iný spôsob vymedzenia konečnej splatnosti úveru za predpokladu, že je to urobené spôsobom, ktorý presne ohraničuje časový úsek od začiatku po koniec. Pokiaľ v danom prípade veriteľ v zmluve uviedol, že konečná splatnosť úveru nastane v 7. mesiaci roku 2017 a zároveň uviedol, že splatnosť prvej splátky je dňa 20.08.2015 a ďalších splátok vždy 20. dňa v mesiaci, potom je zo zmluvy celkom zrejmé, že termín konečnej splatnosti je 20.07.2017. Podľa názoru odvolacieho súdu uvedené vymedzenie v zmluve je dostatočne určité a zrozumiteľné, termín konečnej splatnosti úveru je v tomto prípade ľahko určiteľný s presnosťou dostatočnou na naplnenie zmyslu zákona - s presnosťou na konkrétny deň a to bez akýchkoľvek výpočtov. Určenie termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v uvedenom prípade žiadnemu priemernému spotrebiteľovi nemôže robiť problém.

28. Po preskúmaní obsahu napadnutého rozsudku ako aj celého spisového materiálu sa preto odvolací súd nestotožnil so závermi súdu prvej inštancie, že by zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala náležitosti vyžadované ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) a písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. z dôvodu čoho by mal súd považovať úver za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) citovaného zákona.

29. V dôsledku nesprávneho právneho posúdenia sa potom súd prvej inštancie nezaoberal právnou a vecnou dôvodnosťou žalobcom uplatňovaných úrokov a poplatkov zo spotrebiteľskej zmluvy, a nevykonal ani potrebné dokazovanie nevyhnutné pre rozhodnutie veci. Vzhľadom na uvedené bolo potom nevyhnutným, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti, ako i v záväznom výroku o nároku na náhradu trov konania s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil, keď súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované (v danom prípade nevyhnutné) dôkazy, pričom vzhľadom na rozsah potrebného dokazovania nie je účelné doplniť dokazovanie pred odvolacím súdom a podľa § 391 ods. 1 CSP v zrušenom rozsahu vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

30. Povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude opätovne vec preskúmať, zaoberať sa vecnou a právnou správnosťou a dôvodnosťou žalobcom uplatnených nárokov na úroky a poplatky, za tým účelom v súlade s ust. § 295 CSP doplniť dokazovanie, jeho výsledky komplexne vyhodnotiť a posúdiť podľa príslušných hmotnoprávných ustanovení, následne vo veci opätovne rozhodnúť a svoje rozhodnutie odôvodniť v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne i o nároku na náhradu trov konania, vrátane odvolacieho konania (§ 396 ods. 1 a 3 CSP).

31. Senát krajského súdu uvedené rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).